

“Söylesem faydası yok, sussam gönül razı değil.”

Fuzuli

Evrim de Devrim de Değişimin, Gelişimin Yoludur.

Ali ÖZDEN

Eğitimde artık reforma değil devrime ihtiyaç vardır. Eğitim doğumla başlayıp yaşam boyu süren işlemdir. Neredeyse yüzyıla yakın bir süredir, gösterilen tüm çabalara rağmen üniversitelerimiz hala çağcıl çizgiye ulaşp, bilimin aydınlatığı yolda yerini alamamıştır. Üniversitelerimiz kendi sorunlarına çözüm üretmediği için yürütme, yasama, yargının oyuncağı haline gelmiştir. Bu üç gücün de yaratıcısının üniversiteler olduğu unutulmamalıdır. Üniversitelerimiz; politikanın değil politikacıların, dinin değil dincilerin, işçilerin değil iş adamlarının, ırkların değil ırkçıların ilgi alanı haline gelmiştir.

Bu nedenle de farklı inanç sistemlerinin, farklı siyasi düşüncelerin, farklı çıkar gruplarının tek amacı vardı, o da üniversiteleri ele geçirmekti. Bu yaklaşım nedeniyle şehir halkının inanç algılamasına uygun, kadroları belirlenmiş üniversiteler açılır oldu. Bu üniversiteler dünyada benzeri olmayan “halka esir üniversite” örneğidir. Dün de bugün de üniversitelerimize isim vermekte kullanılan kriterler iyi belirlenmediği için komik koleksiyonlar oluşmaktadır. Ayrıca fahri doktora ünvanları da yoldan geçene verilir hale gelmiştir. Bunlar üniversitenin ne olduğunu bilmeyenlerin işidir. Bilime ait ünvanların bilime katkıda bulunanlara verilmesi gerekir. Bilime siyaseti ve dini karıştırmak bilime de, dine de, siyasete de zarar verir, saygınlığını azaltır. Artık yeter!! Bilmediğiniz işe burnunuzu sokmayınız. Üniversiteleri ele geçiren güçler baskı grupları oluşturarak sindirme harekâtına girişmişler, bunun sonucu olarak da akademisyenler kendi gölgelerinden korkar hale gelmiştir. Bu nedenle de bilimden yana tavır

koyamamışlardır. Üniversitelerimiz akademik kadrolardaki donanım yetersizliği nedeniyle dün de bugün de ne kendi, ne de ulusal sorunlarımıza çözüm üretebilmiştir. Oysa Cumhuriyet üniversiteleri ülke sorunlarına bilimsel yöntemlerle çözüm üretilmesi için kurulmuştu. Bugünse üniversiteler dışlanmış ve devre dışı bırakılmıştır. Bu yaklaşımlar nedeniyle üniversitelerimiz üniversal kimliklerini yitirmişlerdir.

Bilime ve bilim insanına saygı duymayan, özgürleşememiş, demokrasiyi özümseyememiş, hukukun üstünlüğünü yaşama geçirememiş, farklı inanç ve düşünceye sahip insanlara saygı duymayan toplumlarda üniversiteye düşen görev aydınlanmadan yana tavır koyarak mücadele etmektir.

Bu mücadele dün de yapılmadı, bugün de yapılmadı. Üniversiteler kimliğini yitirince, karakteri değişince yapılacak iş iyileştirme değildir. Yapılması gereken yeniden var olması için bilimsel ve demokratik yollardan devrimdir.

Bilim de, din de gerçeğin peşindedir. Din gerçeği bulmuş gibi görünse de arayış devam etmektedir.

Bilimin ve dinin gerçeği aramadaki yol ve yöntemleri farklı olduğundan; bilimin de dinin de kendi yolundan giderek gerçeğe ulaşmaları gerekir. Birbirinin yoluna girerek istenmeyen durumların ortaya çıkmasına yol açmaları yanlış olur. Dinin bilimin yoluna çıkarak insanlık tarihinde büyük felaketlerin yaşanmasına yol açtığı görülmüştür. İnsanların inançlarını nasıl özgürce yaşamaları gerekiyorsa, bilim de, bilim insanı da özgürce yoluna devam edebilmelidir. Geline nokta yalnız bilimdir tüm insanları kucaklayan. Bilimin ürettiği bilgi, bilginin

yaratığı teknolojinin ürünleri insanlığın kaderini olumlu şekilde etkilemektedir. Bilimin nimetlerini gönüllerince tüketen ya da kullanan toplumlar olup biteni algılayamadığı için bilime ve bilim insanına saygı göstermemektedir. Bu tablo etik değildir. Etik olmamanın da bir sınırı olduğu unutulmalıdır. Şayet bir toplum bilime karşı ise, bilim insanlarına saygı duymuyor ise, bilimin ve teknolojinin ortaya koyduğu değerleri kullanmaması ve paylaşmaması gerekir. Artık bilim karşıtı bu toplumların kendisiyle yüzleşmesinin zamanı gelmiştir. Ya bu deveyi güdeceksin ya da bu diyardan gideceksin. Amerikalıların “Love it or leave it” söylemi üç aşağı beş yukarı budur. İnsan insana saygı ve sevgi gösterdiği sürece insandır. Şahsi çıkarları için dinci görünüp bilimi aşağılayacak hale geldiysen kaçınılmaz sonun geldi demektir.

Üniversitelerimiz tarikatların gösteri alanı haline gelmiştir. Bıraksanız birbirlerini yiyecekler. Unutmayın İtalya’da Papa, La Sapienza Üniversitesi’nin açılış törenine davet edildi, fakat fizik fakültesi hocaları “burası onun yeri değildir, burada bilim yapılıyor” dediler. Gerçeğin görülmesi üzerine Papa gelmedi. İtalya Başbakanı ve La Sapienza Üniversitesi Rektörü üzüldü. Ama bilim de aşağılanmaktan kurtuldu. Bizdeki durumu herkes değerlendirebiliyor ama biz değerlendiremiyoruz. Toplumsal bir rahatsızlık peşimizi bırakmıyor; karanlığın yarattığı “Akıl Durgunluğu Sendromu”.

Çağdaş üniversitelerin olduğu ülkelerde yöneten de yönetilen de kendine çekidüzen vermeye, hesap vermeye mecburdur. Kimse bilmediği konuda ileri geri konuşmaz. Üniversitelerden ya da bir bilen kuruluştan bilgi ve görüş almak demokratik bir yaklaşımdır. Görüş almazlarsa olacak olan başlarına taş yağmasıdır. Çünkü kim olursa olsun her isteyen istediğini yapamaz. Yapılacak işin bilime uygun olması gerekir. Çünkü çağımızın efendisi bilimdir. Bilim insanlığı aydınlatmak için yoluna devam etmektedir. Bize düşen ondan yana tavır almak, nankörlük yapmamaktır. Artık olup biteni okumaya, anlamaya çalışmamız gerekiyor. Aksi takdirde; doğayı ve inanç sistemlerini anlamakta çekilecek sıkıntılar bizim sonumuz olacak. Artık yeter!!! İnsana, doğaya, bilime saygı gösterelim. Olumsuz her şeyi yaradana yüklemek, onu sorumlu tutmak ahlaki değildir.

Üniversitelerimiz aydınlanma için zamanında kesin tavır koymadığı için toplum çağcıl bir eğitim görememiştir. Sonuçta üniversitelerimiz de karanlığın esiri olmuştur. Bu kurumlara

rın sessizliğinden, hareketsizliğinden anlaşılmaktadır. Bilime sahip çıkamama toplumun rahatsızlığının (Akıl Durgunluğu Sendromu) asıl nedenidir. Üniversite de düşünemez, konuşamaz, algılayamaz, reaksiyon veremez hale gelmiştir. Sonuçta toplumdaki rahatsızlık tüm kesimlere yayılmıştır. Bu durumdan sağlıklı bir şekilde kurtulmanın yolu elbette ki vardır. O da ne pahasına olursa olsun özgür ve çağdaş eğitimidir. Üniversitelerde yapılacak yeniden bir doğuş için yol göstericimiz bilim olmalıdır. Öncelikle ulusal ve uluslararası bağımsız kurumların yapacağı değerlendirmeler göz önüne alınarak çağcıl bir proje gündeme taşınmalıdır. Yeniden doğuş projesi için ulusal aklın yanı sıra uluslararası akıldan da danışmanlık alınmalıdır. Üniversitelerimizin yeniden yapılandırılması acil bir sorundur. Çünkü üniversitelerimiz üniversite olmaktan çıkmıştır. Açıkça söylemek gerekirse bu ülkede üniversite yoktur. Üniversiteler siyasetçiler, tarikatlar, çıkarıcılar tarafından işgal edilmiş durumdadır. Bazıları da kapanarak, örtünecek kendilerini kontrol edebileceklerini zannetmektedirler. Onların kendilerini kontrol edebilmeleri için çağdaş bilgilerle donanımlı hale gelmeleri gerekmektedir. Böylece yeterince donanımlı ve duyarlı hale gelen süper egoları egolarını kontrol edebilecektir. Bilgilenmeden, bilimsel içselleşme olmadan vicdan geliştirilemez. Yani bilgilenmeden, anlamadan, kavramadan ahlaki değerler kazanılamaz. Kendini tanımayan, anlamayan yani kendisiyle tanış olmayan başkasını da doğayı da anlayamaz. Kendiyle tanış, doğayla tanış, başkasıyla tanış olanın ne kapanmaya ne de açılmaya ihtiyacı vardır. Bilimdir, bilgidir bizi de, süper egomuzu da güçlü kılan.

Çağcıl üniversite kurulmadan ne demokraside ne de bilimde ilerleme kaydedilebilir. Ünlü kriterler göz önüne alınmadan üniversite kurmak felakettir. Üniversitelerde bilime gönül veren gençlerin özgür ve güven içinde çalışmaları için alt yapı olanaklarının hazırlanması gerekir. Yani çalışma ve yaşama koşulları gereksinimlere cevap vermezse farklı özelliklere sahip insanları bir arada tutmanız mümkün değildir. Bileni bilmeyenden, iyiyi kötünden, yetenekliyi yeteneksizden, donanımlıyı donanımsızdan ayırt edecek bilimsel değerlendirme ölçütleri kullanılmalıdır. Yetersizleri yöneten konumuna getirirseniz sistem çöker. Az bilen kendini âlim zannederse hiç bilmeyen de kendini âlimlerin hocası zanneder. İşte o zaman felaket kapıdadır. Sürekli bilgi ve beceri değerlendirilmesi yapılması zorunlu hale getirilmelidir. Esasında cahillik ayıp değildir, ayıp olan cahil olduğunun farkında olmamaktır.

“Bugün yapılan küçük yanlışlar gelecekte büyük felaketlere yol açabilir”

Cehalet insanlığın en büyük düşmanıdır. Üniversiteyi bitirmişin cehaleti ise felaketlerin en büyüğüdür. Cahil olduğunun farkında olmak ve her işe burnunu sokmamak ise bilgeliktir. Okuma-yazma bilmeyen nice insanımız bilge iken nice fazla okumuşumuz (Profesör veya, üniversiteli) kapkara cahildir.

Bu ülkeyi bize vatan olarak bırakan şehitlerimizin, kurtuluşu tamamlayıp kuruluşu gerçekleştirenlerin ne zorluklar çektiğini öğrendiğimizde kendimizi ve çevremizi algılamamız, yargılamamız başlayacaktır. 1928’lerde bu topraklarda okuma oranı erkeklerde %4, kadınlarda %0,7 iken 1929’da millet mekteplerinin ve 1932’de de Halk Evleri’nin de açılmasıyla 1935’de okuma oranı %23’lere çıkarılmıştır. Anadolu’da yanan ateş bilime inananların eseridir. Ancak halkımızın %7’si hala okuma-yazma bilmemektedir. Bu oran her geçen yıl da artmaktadır. Okuma-yazma bilenler de bu kazanımlarını bilgilendirme yolunda yeterince kullanmamaktadırlar. Halkımız duyuntu ile beslenmektedir. Oysa bilim özgür, korkusuz insanların eseridir. Bilim; bilginin insanca, kardeşçe paylaşılması için tüm insanlara ulaşmasını ister.

Bilim, insanın inançlarını da özgürce yaşamasından yanadır. Bilimin de özgürce yoluna devam etmesine hiçbir güç engel olmamalıdır. Bilime karşı yanlış yaklaşımlar insanlığın geleceğini karartabilir.

İnsanoğlu kendi varlığını kâinatta sürdürdürebildiği sürece var olacaktır. Bu var oluşun devamını da yalnız bilim sayesinde gerçekleştirebiliriz. Bu nedenle bilim düşmanlarına karşı kesin tavır koyma zamanı gelmiştir. Yaşamın devamı bilimsel olmaktan yani doğayı iyi okumaktan geçmektedir.

Bugün ülkemizde yaşanan sosyal sorunların temel nedeni bilgisizlik, eğitimsizliktir. Üniversitelerimiz üniversite gibi olsaydı yaşanan insanlık dışı olayların nedenini ve çözüm yollarını açıkça ortaya koyabilirdi. Özgür bir toplum olmadığımızdan sorunları bile açıkça tartışmıyoruz. Çünkü olup bitenlerden suçluların yanı sıra, devlet ve halk ta suçludur. Bu hastalığın nedeni saptanırsa adı konur, tedavisi de kolay olur. Yaşanan kadın, çocuk ölümlerinden tüm kurumlar ve halk sorumludur. Bu konuyu üniversiteler bilimsel bir yaklaşımla ele almalıdır. Asarak keserek bir yere varılsaydı şimdiye dek varılırdı. Özgürleşme ve bilimselleşme sürecine girmeden bir yere varılamaz.

İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra ülkemize sığınan Alman bilim adamlarını bu ülkede tutamadığımız için üniversiter yaşam çoraklaştı. Bu bilim adamlarını bu ülkede tutmak bir yana gitmelerini kolaylaştırdık. 70 yıla yakın bir süre geçmesine rağmen üniversiter yaşamımız gelişeceğine geriledi. Yani onlar gitti ot bitmez oldu. Bu, insan faktörünün üniversitede ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. Demek ki uygun insan olmadan hiçbir şey olmaz. Üniversitelerimiz sesini çıkarmaktan korkuyor, bildiğini ifade etmekten ise ödü kopuyor. Onların görevini medyadaki konuşmacılar yapıyor. Onlar gitti, sistem de kurulmadığı için üniversitelerimiz siyasetin, tarikatların oyuncağı oldu. Bu nedenlerle üniversitelerimiz olması gereken yerin oldukça gerisindedir. Üniversitelerimiz var olma çizgisine bir türlü ulaşamamıştır. Ulaştıysaydı herkese haddini bildirirdi.

- Bir ülkede üniversite yoksa demokrasinin yerleşmesi düşünülemez.
- Bir ülkede üniversite yoksa o ülke sorunlarına bilimsel çözüm üretemez.
- Bir ülkede üniversite yoksa hukuk yaşama geçirilemez, adalet sağlanamaz.
- Bir ülkede üniversite yoksa sosyal yaşamda yaşanan olumsuzlukların farkına varılamaz.
- Bir ülkede üniversite yoksa aydınlanma süreci devam ettirilemez.
- Bir ülkede üniversite yoksa kimse kendine çeki düzen vermez, haddini bilmez.
- Bir ülkede üniversite yoksa insan hakları, çocuk hakları, kadın hakları olamaz.
- Bir ülkede üniversite yoksa özgür medya varlığını sürdüremez.
- Bir ülkede üniversite yoksa çağcıl bir eğitim yaşama geçirilemez.
- Bir ülkede üniversite yoksa bilim düşmanları o ülkeyi felakete sürükler.
- Bir ülkede çağcıl, özgür üniversite yoksa hiçbir şey yok demektir.

Ülkemizin olmazsa olmazı kimliğini kazanmış, özgür üniversitelerin yeni baştan yaratılmasıdır.

Bu günlere nasıl geldik; 1933 Üniversite Reformu ile başlayan aydınlanma süreci 1939'lardan itibaren ülkemize sığınan Alman hocaların da katkısı ile önemli bir ivme kazandı. İkinci Dünya Savaşı sonrasında bu hocaların çoğu ülkemizden ayrılınca üniversitenin geleceği bizim hocalarımıza kaldı. Ancak sürekli bir değişim, yenilenme ve gelişim sağlanamadı. Çünkü değerlendirmede bilimsel kriterler yerinde kullanılmadı. Üniversite yapının güncelleştirilememesi, çağdaş bir sistemin yaşama geçirilememesi üniversitelerin gelişmesine engel teşkil etmiştir. Üniversitelerdeki part-time çalışma sistemi, akademik yaşamın saygınlığını azaltmasına rağmen, değiştirilememiştir. Üniversitelerimiz kendi sorunlarını bile çözemez hale gelince, siyasi güçler öngördükleri şekilde üniversite yasaları çıkarmışlar ve uygulamışlardır. Üniversitelerimiz özerk, özgür yapılarını yitirince siyasetin ve tarikatların ilgi alanı olmuştur. Zaman içinde, üniversiteler kimliğini yitirince etkinlikleri de kaybolmuştur. Koşullar gün geçtikçe kamplaşmaya zemin hazırlamıştır. Zaman içinde araştırma, çalışma gibi işlevleri de olanaksızlıklar nedeniyle yapamayınca kendi içine kapanıp varlığını sürdürmeye çalışmıştır. Siyasetin de baskısıyla devre dışı kalmıştır.

Üniversitelerde yaşam "Full time" olmalıdır. Bilim insanları tüm güçlerini bilimsel araştırmaya vermezlerse, üretmezlerse üniversiteler ayakta duramaz, bilim de ilerleyemez. Bu ülkede "Part-time" uygulanmıştır ve sonunda geldiğimiz nokta budur. Uygulama ülkeyi kaos noktasına taşımıştır. Neden mi üniversiteler saygınlığını etkinliğini, gücünü yitirmiştir? Hem full-time hem de part-time diye ucube bir sistem gündeme gelmiş, bu da çöküşü hızlandırmıştır. Benim değerlendirmelerim yalnız tıp için değildir. Tüm fakülteler için olmazsa olmaz "full-time"dır. Akademisyenlerin kendilerinin de sürekli eğitimde kalması için en uygun sistem budur.

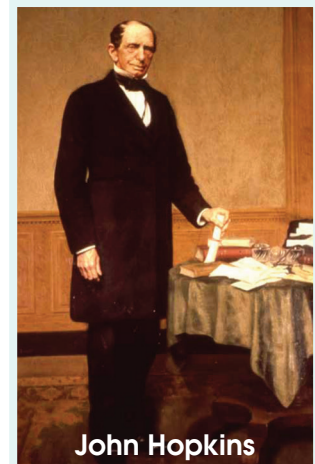
Tüm siyasi partiler iktidara gelince "full-time" sistemi getireceğini söylerler ama nedense bir türlü gerçekleştiremezler. Çünkü gerçekleşirse ülke aydınlığa çıkacaktır. Siyasiler "full-time" çalışmayı muayenehanesi olan tıp hocaları ile ofisi olan hukukçuları vs. cezalandırmak için istemektedirler. Onlar hocaların çok para kazandığını düşündükleri için part-time'a karşılar, bunun için full-time'ı gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Oysa biz "full-time" çalışmayı üniversitelerimizin üniversite

gibi olması için istiyoruz. Zaten o zaman hocalarımızın ve çalışanların ekonomik durumları üniversite yaşama uygun olacaktır. Bundan 50 yıl önce üniversitelerimiz "full-time"a geçseydi bu ülke bugün birçok Avrupa ülkesinin önünde olurdu. Üniversitelerimiz de kimliklerini kaybetmezdi.

Tüm dünyada üniversiteler "full-time" çalışmaya geçmektedir. Bazı üniversiteler de dışarda çalışan insanların da üniversitede çalışmasına fırsat vermektedir (Hybrid). Bu yaklaşım ekonomik nedenlerden kaynaklanmaktadır. Ekonomik durumu iyi olan ve kendi çalışmaları ile ayakta durabilen üniversiteler tam gün çalışmayı benimsemektedirler. Bu ülkenin çağcıl üniversitelere acil ihtiyacı var, çünkü üniversitelerdeki suskunluk karanlığı daha da yoğunlaştırmaktadır.

Hepimizin ders alacağı tarihi bir olayı sizlerle paylaşmak istiyorum. 19 yüzyılda Amerika Birleşik Devletleri'nde tıp oldukça geriydi. Ticari amaçla açılmış tıp mektepleri vardı. Liseyi bitirenler bu mekteplere giderek 2-3 yıl ders alarak hekim olmaktaydılar. İsteyenler okulu bitirdikten sonra tecrübeli hekimlerin yanına çırak olarak girip, bilgi ve becerilerini arttırıyorlardı. Bazıları da okulu bitirdikten sonra doğrudan hekim olarak çalışmaktaydılar. Hekimler her işten az çok anlayan pratisyenlerdi. Bu yapılanma uzmanlaşmaya her zaman karşı olmuştur. O dönemde Avrupa'da ise bilim epeyce yol almıştı. Sonuçta Avrupa'da uzmanlaşma sinir-ruh hastalıklarıyla başlayarak hızlı bir gelişim gösterdi. Bu nedenle Amerika'daki hekimler bilgi ve görgülerini arttırmak için Almanya, İngiltere, Fransa'ya gitmeye başladılar. Ülkelerine geri döndükleri zaman da orada gördüklerini uygulayarak tıpta hızlı bir gelişimin önünü açtılar. Amerika'da tıpta devrim böyle başlamıştır (1871-1900).

John Hopkins insanlığa ve bilime yaptığı katkıyla tüm dünyaya örnek oldu. Johns Hopkins [19 Mayıs 1875-24 Aralık 1873 Christmas Eve] bütün tarımı yapan bir ailenin on bir çocuğundan ikincisidir. Temel eğitimi 1807'de bitirince Baltimore'a gider, orada amcası ile çalışmaya başlar. Daha sonra kendi işini kurar. 24 yaşı

John Hopkins

“Yalan bilgi, yanlış bilgi insanı aptallaştırır, oysa doğru bilgi insanı hem uyanık tutar, hem de akıllandırır.”

na geldiğinde saygın bir iş adamı olduğu görülür. Bankacılık ve ticaretteki başarısı onu Baltimore-Ohio demiryolu yapım işletme birliğinin başına getirir. John Hopkins yakın bir arkadaşının hayır işleri yapmasından etkilenir. O da insanlığa yararlı bir iş yapmak için düşünmeye başlar. John Hopkins 1867’de bir üniversite ve bir hastane kurmaya karar verir. Bu işi sağlıklı bir şekilde yürütebilecek yürütme kurulunu da en seçkin insanlar oluşturur. John o zaman inanılmaz derecede büyük bir para olan 7 milyon dolar verir. John ilk gençlik yıllarında yakın akrabasının bir kızı ile evlenmek ister fakat bu evlilik gerçekleşmez. Ondan sonra da evlenmek için teşebbüste bulunmaz. John Hopkins 1873 Christmas Eve’de vefat eder.

John Hopkins Üniversitesi 1876’da açılır. Daniel Coit Gilman üniversitenin ilk rektörü olur. Gilman bilimin dostu olan, güneş gibi bir adamdır. Gilman hastanenin ve tıp fakültesinin inşaatının organizasyonunu yapmak üzere Amerikan İç Savaşı’nda cephede cerrah olarak çalışmış olan, çalışkan ve farklı yeteneklere sahip John Shaw Billings’i (1838-1913) görevlendirir.

Billings’in gayretiyle John Hopkins Hastanesi (John Hopkins Hospital) 1889’da tamamlanarak hizmete açılır. Para tükendiği için tıp fakültesi inşaatı yarıda kalır. Tıp fakültesinin tamamlanması için önemli miktarda maddi kaynağa ihtiyaç vardır. O zaman “Yeni feminist” hareketi yürüten çok iyi eğitim görmüş, kişilikli, zengin ve hiç evlenmemiş dört kadın (Martha Carey Thomas, Mary Elizabeth Garrett, Elizabeth King, Mary Gwinn) yaşanan sorunun çözümü için Johns Hopkins Rektörüne öneride bulunurlar. Tıp fakültesinin kapılarını kadın-

lara açarsa inşaatın tamamlanması için gerekli olan 500.000 doları bağışlayacaklarını bildirirler. Böylece Tıp Fakültesi 1893’de tamamlanır (John Hopkins University School of Medicine). O yıl tıp fakültesine alınan öğrencilerden üçü bayandır. Tıp Fakültesi kadrosuna alınan ilk profesör Almanya’da yetişen patolog William Henry Welch’dir. Modern tıp eğitimi, tıp hizmeti, hasta başı izlem, araştırma, gözlem gibi yenilikleri yaşama geçiren ise muhteşem 4’lüdür (Big four). Bu kişiler; William H. Welch (Patolog; 1850-1934), William Osler (Dâhiliye; 1849-1919), William S. Halsted (Cerrah; 1852-1922), Howard Kelly (Jinekolog; 1858-1943) Johns Hopkins Medical School’u tüm dünyada büyük şöhrete ulaştırmışlardır. John Hopkins Medical School Amerika’da model yapılanma olarak kabul edilir. Onun programları örnek olarak alınmaya başlanır. Johns Hopkins ilklerin yaşandığı tıp fakültesi olur. İlk kız öğrenciyi kabul eden tıp fakültesi John Hopkins Medical School’dur. Cerrahide ilk defa kauçuk eldiven de burada kullanılmıştır. İlk böbrek diyalizi, ilk kardiyopulmoner resüsitasyon orada gerçekleştirilmiştir.

John Hopkins Hospital 1889’da açılınca şehirde serbest çalışan hekimlerden de yararlanılmıştır. Çünkü o dönemde yeterince donanımlı hekim bulmak zor idi. 1893’de tıp fakültesi açılınca tam gün çalışmaya geçilir. Tam güne geçiş bir devrim olarak algılanır ve birçok bilim adamı bu olayı Amerika’da bilimin ve tıbbın doğuşu olarak dile getirmişlerdir.

Chicago Tıp Fakültesi ise tam güne 1927’de geçer. Tam gün zaman içinde hızla yayılır. Günümüzde tam gün Amerikan üniversitelerinin olmazsa olmazıdır.

Halkımızın dünyada olup bitenden haberi yok, çünkü okuma bilse de okumaz. Bir de buna devletin halkı tarafsız görsel medya ile bilgilendirmediği göz önüne alınırsa vatandaş ne yapsın? Bu ülkede doğru, gerçek habere herkes hasret kaldı. Özel sektördeki tüm medya iktidarın eline geçti. Toplum yalanla dolandı, dogmalarla resmen uyutuldu. Uyuyan uyanırmak ne kadar kolaysa, uyutulanı uyandırmak da o kadar zordur. Bu ülkede yaşayan insanların çoğu dünyada olup bitenden habersiz olarak yaşamlarını sürdürmektedir. Bu gerçek dışı bir yaşamdır. Ülkemiz uyutanlar ve uyutulanlar ülkesi oldu. Bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olanlar örgütle-

John Hopkins Hastanesi

nerek bilime ve bilim insanlarına karşı tavrı koymaya başladılar. Öyle şeyler oluyor ki akıllara durgunluk veriyor. Cemaat hocayı baştan çıkarıyor, hoca da kızıyor cemaati baştan çıkarıyor. Vicdanları kararmış insanlar tükettikçe tüketmeye, sonra da çalmaya çırpmaya başlamışlar. İbadet yerleri insanların kendisiyle hesaplaştığı, kendini yenilediği yer olmaktan çıkmış. İnsanlar oralarda görünerek aklanacaklarını zannediyorlar. Okuduğunun ne anlam taşıdığını algılayamayan insanlar duyuntular âleminde ruhsal dengelerini yitirmişler, çaresizlik içinde kurtarıcı bekliyorlar. O kurtarıcı onlar için eğitimidir, bilgidir. Onların aydınlanmasını sağlayacak olan çağcıl üniversitelerdir. Evet, bizim özgür üniversiteye ihtiyacımız vardır.

Dünyada bilimde öncü olan ülke Amerika Birleşik Devletleri'dir. Amerika'nın da en önemli sorunu eğitimidir. Bu nedenle her yıl gelecekte eğitim nasıl olmalıdır, programlar nasıl yapılmalıdır diye toplantılar, kongreler yapmaktadırlar. Çünkü eğitimde sürekli değişim, gelişim sağlanamaz ise sistem çöker o zaman da bilimde ilerleme kaydedilemez. Bizim ülkemizde biz ne kadar yazsak ta çizsek de genel yaklaşım sorun yoktur, eğitim yoktur. Bizimkiler nasıl din ağırlıklı çağdışı bir eğitim gerçekleştiririz diye gizli gizli toplanırlar. Okullarımız, üniversitelerimiz çağdışı eğitim veren kurumlar haline gelmiştir. Öğretmenlerin de, hocaların da zaten saygınlığı kalmamıştır. Baskı altında olanların da sesi soluğu kesilmiştir. Öğrencilerinin bile haklarını savunamayacak durumdadırlar. Bu ülkede öğretmenlere ve hekimlere karşı yapılan saldırılar, öldürme olayları nereden nereye geldiğimizi açıkça ortaya koymaktadır. Toplum; birçok acının, yolsuzluğun, insanlık dışı olayların esas sorumlusunun kim olduğunu algılayamamaktadır. Toplum; sistemi ve uygulamaları sorgulayacağına tüm yanlışları hekimlere ve öğretmenlere yüklemektedir. Oysa esas suçlu insanımızın bizzat kendisidir. Çünkü uyumaktadır. Yapılan her şeyin insanlık dışı olduğunu bir türlü anlayamamakta ya da anlamak işine gelmemektedir. Oysa yaşananlar insanlık dışıdır. Onlar bilimden yana oldukları için ötekileştirilmektedir.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Amerika bilimde öncü olduğunu tüm dünyaya gösterdi. Çünkü bilim tahtını Amerika'da kurmuştu. Amerika'nın sırrı da anlaşılmıştı. Daha çok çalışmak, bilim için daha çok kaynak yaratmak ve bilime, bilim insanına saygın bir yer vermek.

Hocam Prof. Dr. Hamdi Aktan'ın bana söylediği gibi bilimin kabesi Amerika'dır. Amerika'da özgürleşen insan, özgürce düşünerek bilimin hızla yol almasını sağlamıştır. Amerika bilime inanan, özgür düşünen insanların eseridir. 1636'da Harvard College (Boston), 1693'de College of William-Mary (Virginia), Yale College (1701-Connecticut), 1716'da New Haven de yeni yerleşkesine taşınır. New Jersey College'ın (1747-Princeton) daha sonra adı Princeton University olur. 1764'te Rhode Island College açılır, 1804'de "Brown University" adını alır. 1746'da New York'da King's College açılır. King's College Amerikan İç Savaşı'nda kapanır ve 1784'de Columbia College olarak açılır, sonra da adı "Columbia University" olur. 1749'da Benjamin Franklin tarafından açılan "Academy Pennsylvania" 1791'de "University of Pennsylvania" adını alır. 1766'da New Jersey'de Queen's College açılır, sonra adı Rutgers University olur. 1769-70'de Dartmouth College (Hanover-New Hampshire) açılır. Modern Amerikan Üniversitelerinin öncü kuruluşları 19. yüzyılda Avrupa'dan esen üniversite-bilim rüzgârından etkilenerek hızla gelişir. Akademik eğitimde gösterdiği başarı Amerika'yı bilimin merkezi haline getirmiştir.

Bugün Amerika Birleşik Devletleri'nde devlete ait olup 4 yıllık eğitim veren 629 üniversite kurum vardır. Bu kurumlarda 6.837.605 üniversite öğrencisi eğitim görmektedir. 4 yıllık eğitim veren 1.845 özel üniversite kurumda ise 4.161.815 öğrenciye eğitim verilmektedir. Bu özel üniversiteler genellikle vakıflara aittir. ABD'de 4 yıllık eğitim veren toplam 2.474 üniversite kurum vardır (2013). Bu sayı hızla artmaktadır. Lisans sonrası iki yıllık eğitim (ön lisans) veren devlet okulu 1.070 olup 6.184.229 öğrenci okurken, özel 596 okulda ise 303.826 öğrenci öğrenim görmektedir. Amerika Birleşik Devletleri'nde 2013 itibarıyla üniversite ve yüksekokullarda yaklaşık 17.487.475 öğrenci bulunmaktadır. Yükseköğrenimin ne denli önemli bir sektör olduğu görülmektedir. Bu sistemi ayakta tutmak için de hükümet elinden geleni yapmakta ya da desteklemektedir.

Amerika'nın eğitim konusunda nedenli başarılı olduğunu tüm dünya takdir etmektedir. Bu nedenle de insanlar özellikle üniversite eğitimini orada yapmak istemektedir. Bunun

dışında araştırma yapmak isteyen ya da doktora, master yapmak isteyenler de Amerika'yı tercih etmektedirler. Amerika'da eğitim görme arzusu ve tercihi tüm dünyada gün geçtikçe artmaktadır. 2012-2013 itibarıyla Amerika'daki yabancı öğrenci sayısı 819.644'dür. Türkiye, Amerika'ya öğrenci gönderen ülkeler arasında 11.278 öğrenci ile 10. sırada yer almaktadır (Avrupa'da birinci sıradayız). Bizim öğrencilerimizin %29,3'ü lisans eğitimi alırken %52,8'i (5.954) üst lisans, araştırma vs. yapmaktadır. Kalanları ise uygulamalı çalışma eğitimi vs. almaktadır. Ülkemizde hem orta eğitimde hem de yüksek eğitimde sorun olduğu açıkça belliyken batı standartlarının yakalanması için hiçbir çaba gösterilmemektedir.

2011-2012 USA'daki Yabancı Öğrenci Sayısı (764.495)

Ülke	Sayı	%
Çin	194.029	25,4
Hindistan	100.270	13,1
Güney Kore	72.295	9,5
Suudi Arabistan	34.139	4,5
Kanada	26.821	3,5
Tayvan	23.250	3
Japonya	19.966	2,6
Meksika	13.893	1,8
Türkiye	11.973	1,6
Diğer ülkeler	252.287	33

Tüm zamanlarda ülkemizin en önemli sorunu eğitim olmuştur. Bu sorun giderek kötüleşmiş şekilde devam etmektedir. Eğitimde belirleyici bilim olmadığından, eğitim yaşama dönük olmadığından, eğitim, çağcıl dinamik bir yapıya sahip olmadığından dünyada yapılan değerlendirmelerde hep en sonda yer almaktayız. Eğitimde akılcı bir sistem kuramadığımızdan işler baştan savma bir tarzda gitmektedir. Bu nedenle insanımız, en kıymetlisi olan zamanını eğitim sürecinde boşa harcamaktadır. 2012-2013 verilerine göre ülkemizde 100'ü devlete, 67'si vakıflara (7'si Meslek Yüksek Okulu) ait üniversite vardır. Bunların dışında askeri-polis akademileri vs. mevcuttur. Sonuç olarak 177 üniversite ve yüksekokul vardır. Bu yapılanmalarda 1.063 fakülte, 245 yüksekokul, 777 meslek yüksekokulu vardır. Türkiye'deki yüksek öğrenimden bazı veriler;

- 4 yıllık lisans eğitimi (Açık öğretim görenler dâhil) gören 3.148.860 öğrenci
 - Açık öğretim hariç 1.641.933
 - Açık öğretim gören 1.506.887 öğrenci 4 yıllık eğitim görmektedir.
- Lisans + Önlisans = 4.676.566 öğrenci, demek ki öğrencilerin %33'ü 4 yıllık tam gün eğitim almaktadır.
- Liseden sonra eğitim gören toplam öğrenci sayısı 4.975.690
 - 1.641.933 4 yıllık tam gün eğitim
 - 1.506.887 4 yıllık açık öğretim
 - 1.527.706 Ön lisans (2 yıl)
 - 20.183 Tıpta uzmanlık vs.
 - 218.630 Üst lisans (Doktora, master vs.)
- Açık öğretim (Lisans + Önlisans) 2.256.852
- Kapalı öğretim (Lisans + Önlisans) 2.718.838

Rakamsal veriler değerlendirilecek olursa yanlıştın fiziksel alt yapıdan, insan gücünün yeterince donanımlı olmamasından, bilimsel değerlendirme temelli bir sistemin kurulamamasından kaynaklandığı anlaşılmaktadır. Özgürlüğün olmadığı, araştırma koşullarının, yaşam koşullarının uygun olmadığı, ekonomik imkânların da uygun olmadığı bir ortamda çağdaş bir üniversite yaratılamaz. Ayrıca üniversiteyi canlı bir sistem olarak ele almak gerekir, çevre koşullarının da üniversiteye uygun olması gerekir.

Amerika Birleşik Devletleri'nde vakıf üniversitelerinin bilimin öncü gücü olduğu açıkça görülmektedir. Devletin gönüllü kuruluşlara desteği, yarattığı kolaylıklar en üst düzeydedir. Çünkü "her şey Amerika için, her şey bilim için".

Batı toplumlarında gönüllü kuruluşlar toplumun sigortası durumundadır. Her şey onların gözetimindedir. Gönüllü kuruluşlar toplumda görülen bir yanlışta, adaletsizlikte, haksızlıkta, insanlık dışı bir durum karşısında insan haklarının ihlali durumunda duyarlılıkları nedeniyle süratle yanıt verirler. Bu kuruluşlar hem uyanıktır hem de duyarlıdır. Gönüllü kuruluşlar üst düzeyde donanımlı insanlardan oluşan bir güce sahiptir. Bu nedenle gönüllü kuruluşlar batı dünyasında demokratikleşmenin, kalkınmanın, çağdaşlığın, bilgili olmanın

dinamosu olmuşlardır. Bizde gönüllü kuruluş kültürü gelişmediğinden Osmanlı'da görülen olumsuzluklar Cumhuriyet döneminde de süregitmektedir.

Gönüllü kuruluşlar başka bir ifadeyle sivil toplum kuruluşları, gönüllü çalışmak isteyen insanların yaşama geçirdiği kuruluşlardır. Bu kuruluşlar para kazanma amaçlı olmadığı gibi gönüllülerine de çıkar sağlayan kuruluşlar değildir. Bu kuruluşlar amaçları doğrultusunda projeler yaparlar ve bu projeleri üyelerinin desteği ile gerçekleştirmeye çalışırlar.

Sivil toplum örgütleri ülkemizde dernek, vakıf, oda, sendika vs. adı altında faaliyet göstermektedirler. Ülkemizde 90.000'e yakın dernek vardır. Bu derneklerin yaklaşık 8 milyon üyesi olup bu üyelerden yaklaşık 1,4 milyonu kadın iken, 6,6 milyonu erkektir. Derneklerimizin yaşadığı başarısızlıkların nereden kaynaklandığı anlaşılmaktadır. Kadınların meydanı erkeklere bırakmayarak aydınlığın yolunu açmaları gerekir.

Türkiye'de yaklaşık 800 kişiye bir dernek düşerken Avrupa'da (Almanya, Fransa) 40 kişiye bir dernek düşmektedir. Amerika'da 1.200.000 (bir milyon iki yüz bin), Fransa'da 1.470.000 (Bir milyon dört yüz yetmiş), Almanya'da 2.100.000 (iki milyon yüz) dernek vardır. Non-profit organization'lar Batı dünyasında yaşamın en önemli parçasıdır. Bu nedenle çocukluk çağında başlayan bir gönüllü olma kültürü oluşmuştur.

Bizde derneklerin çoğu cami yaptırma ya da dini çevrelerin yardım toplama dernekleridir. Bazı toplum kesimlerinin dini kullanarak oluşturdukları gönüllü kuruluşları kullanarak siyasette veya bürokraside bir yere gelmeye çalışmakta olduğu görülmektedir. Yaşanan bu etik dışı yaklaşım gönüllü kuruluşların toplum vicdanında olumsuz bir yer almasına yer açmıştır. Maalesef bilimsel amaçlı dernek ve vakıfların sayısının az olmasının nedeni bilimden yana tavrı koyamamaktan kaynaklanmaktadır.

Ülkemizde 5.000'e yakın vakıf vardır. Bunları 554'ü kamu vakfıdır. Vergi muafiyeti olan vakıf sayısı ise 255'dir. Bizdeki mal varlığı zengin olan güçlü vakıflar genellikle devlete yakın olanların yönetimindeki vakıflardır. Ayrıca oldukça güçlü aile vakıfları da vardır. Özel sektör vakıfları ise çoğunlukla özel sektörün arka bahçesinde olan ve özel sektöre desteklenen vakıflardır. Özel vakıfların da özgür ve bağımsız hale getirilmesi gerekir. Son yıllarda devlete yakın vakıflar kurarak devletin gücünden yararlanmak isteyen çağdışı grupların ortaya çıktığı görülmektedir. Dinci vakıflar ise güçleriyle devlet

içinde devlet olmuşlar, hatta devletin şeklini şemalini değiştirecek güce ulaşmışlardır. Devlet kurumlarının vakıf kurması yanlıştır. Devlet işine baksın, gönüllüler de gönüllü kuruluşa gitsin. Devlet bilim yolunda olan vakıfların kurulmasına ve gelişmesine katkıda bulunmalıdır. Devletin imkânları yanlış yerlere yönlendirilmemelidir. Özellikle devlet-dini vakıflar ilişkisi ve yaşanan olumsuzluklar halkın dini çevrelerden soğumasına neden olmaktadır. Bu ülkede din bireyin özelinde özgürce yaşanmalıdır. Dayatmalarla zorlamalarla din yaşanmaz. Dinimizi küçük düşürücü hareketlerin kaynağı olan o kesimler dikkatli olmalıdır. Devlet kendi kurumları yanı sıra vatandaşlarını da korumalıdır. Din de, siyaset de dernek ve vakıflara el atmıştır. Gönüllü kuruluş felsefesini kavrayamadıkları için iyi niyetli insanları sömürüp, kullanıyorlar. Araştırma, eğitim amaçlı vakıf ve dernekler azdır çünkü çağcıl amaçlar için kurulmuş gönüllü kuruluşlar hala sakıncalı görülmektedir. Diğer taraftan devlet ve özel sektöre yakın insanlar son zamanlarda baskı grupları oluşturarak elde ettikleri maddi imkânlarla din eğitimi ve yardım amaçlı vakıflar kurarak siyasetçilerin kullanımına sunmaktadırlar. Böylece bu oluşumlar siyaseti yönlendirme merkezleri haline gelmektedir.

Amerika Birleşik Devletleri'nde olan gönüllü kuruluşların kuruluş amaç ve çalışma sistemi öğrenilirse ülkemizde de gönüllü kuruluş konusunda bir yeniden varoluş yaşanabilir. Amerika okur, yazar, düşünen, duyarlı, özgür, iyi eğitilmiş insanların yarattığı bir ülkedir. Amerika özgürce yaşamak ve inançlarını istediği gibi yaşamak isteyen Protestanların yarattığı bir ülkedir. Bir toplumu yaratan da, ayakta tutan da bilime tutkulu aydınlanmacı insanlardır.

Bu nedenle hepimiz kendimize bakıp kendimize çekidüzen vermeliyiz.

- Amerika'daki vakıfların çoğu bilginin arttırılmasını ve yayılmasını amaçlar. Amerika'da bilgi paylaşılır, saklanmaz. Bazı ülkelerde ise bilgiden korkulur bu nedenle bilgi saklanır. Bilgilenmeyen toplumlar çağdışı kalmaya mahkûmdur.
- Amerikan vakıfları; ihtiyaç sahibi insanların kilise ve benzeri dini kurumlara esir kalmaması için yardım amaçlıdır.
- Amerika'daki vakıfların çoğu bizim vakıfların aksine; araştırma, eğitim, sağlık, çevrecilik vs. konularında bir şeyler ortaya koymayı amaçlamışlardır. Amerika'daki vakıflar amaçlarına göre şöyle sınıflandırılabilir;

1. Araştırma vakıfları (General Research Foundations)
2. Özel gayeli vakıflar (Special Purpose Foundations)
3. Aile vakıfları (Family or Personal Foundations)
4. Yöresel nitelikli vakıflar (Public Foundation-Community Trusts)
5. Devlet vakıfları (Governmental Foundations-bilim-araştırma vakıfları)
6. Şirket vakıfları (Corporation Foundations)

Amerika Birleşik Devletlerinde 1960'lı yıllarda 6-10 bin vakıf varken bugün yüzbinlere ulaşmış ve her geçen gün de hızla artmaktadır. Amerika'yı Amerika yapan beyin gücüdür. Bu gücü yaratan üniversiteler ve vakıflardır. Bu "Brain Factory" beyin fabrikaları olmasa (Harvard ve diğer üniversiteler) Amerika'da ne demokrasi, ne özgürlük, ne de bilim olur.

Biz üniversitemizin dini, siyasi güçlerin ilgi alanı haline gelmesine izin vermemeliyiz. Tüm toplumumuz, yani 75 milyon yanlışla doğru dese yanlış doğru olmaz. Yanlış yanlıştır, kendimizi aldatarak bir yere varmamız mümkün değildir. Amerika Birleşik Devletleri'nde 2012 verilerine göre 948.769 kamu yararına dernek, 96.655 özel vakıf (Private Foundations), 364.006 muhtelif gönüllü kuruluş (Public Foundation vs.) bulunmaktadır. Böylece toplam 1.409.430 Non-Profit Organization vardır.

Amerika'da toplumun %25'i Non-Profit Organizasyonlarda faaliyet göstermektedir. Bu bize Amerika'da gönüllü kuruluşlarda çalışmanın yaşamın bir parçası olduğunu göstermektedir. 2008 tarihli bir veri Amerika'da vakıf olayının inanılmaz bir hızla geliştiğini açıkça ortaya koymaktadır. Amerika'daki özel vakıf sayısı 115.340 olarak bildirilmiştir. Bunun 110.099'u "Grant making foundation"dir. Yani kaynak yaratarak çeşitli projeleri desteklemektedir. 5.241'i ise "Operating foundation"dir. Bunlar vakfın amaçları doğrultusunda proje yaparak gerçekleştirirler. Bazı vakıflar ise hem projelere destek verirler hem de kendileri proje yaparak gerçekleştirirler.

2011 "Aggregate Fiscal Data of Foundation in US" verilerine göre ise Amerika'daki vakıflar,

Independent Tip 73.764

Operating Tip 4.574

Corporate Tip 2.689

Community (Public) tip 750, toplam 81.777 olarak bildirilmiştir. Bu veriler bize araştırma, eğitim, çevre, demokrasi, sanat, müzik vs. konularında vakıfların bizim ülkemizde de açılmasının şart olduğunu ortaya koymaktadır. Ama olmazsa olmazlarımız; toplumu aydınlatacak, araştırma, eğitim, medya alanlarında vakıflar kurmalıyız.

Şimdi gelelim bizim vakıf deneyimimize;

İyi niyetlerle yola çıktık ama nihayet yolda kaldık. Bu nedenle yapabildiklerimizi ve yapamadıklarımızı size aktarmayı bir görev biliyorum. Dünyanın en zor işlerinden biri de bizim gibi ülkelerde bir gönüllü kuruluşu kurmak ve ayakta tutmaktır. Lafla, dedikodu ile hiçbir şey yaşama geçmiyor. Şayet kolay olsaydı bu ülkede bir çok vakıf ve dernek kapanmazdı, ülke de bu hale düşmezdi. Çünkü bizde devlet destek olmuyor, yıkıcılar da devreye girince vakıflar da kapılarını kapatıyor. Açık olanların çoğu da zaten dini eğitim ve cami vs. yaptırmak için kurulmuştur. Vakıfların başarılı olması için vakıf çalışanlarının profesyonel, hümanist, sosyal görüşlü, ülkesini seven insanlar olması gerekir. Vakıf kurmak bizim gibi sürekli devrimden yana olanlar için çok mu çok zor bir iş, kurduktan sonra ayakta tutmak ise daha da zor bir iştir. Biz bu işlere bizim çektiklerimizi yeni kuşaklar çekmesin, üzülmesinler diye girdik. Ama olmuyor, genç kuşak öncelikle kendini düşünmek durumunda, çünkü hekimlerin çalışma koşulları ve ekonomik durumları kötüleşirken saygınlıkları da gittikçe azalmaktadır. Bu nedenle onlar her şeyin kendileri için imkanlı, toplum için olanların da imkansız olduğunu düşündüklerinden gönüllü işlerden uzak durmayı ya da raylar döşendikten sonra trene binmeyi daha uygun görmektedirler. Sonuçta gönüllü işleri kendileri yapmayınca ya da yapamayınca yapanlara da hasta oluyorlar.

Bizi vakıf kurmaya 1990'lı yılların başlarındaki sıkıntılar zorlamıştır. Biz dernek işlerine girdiğimiz zaman yapılacak iş çok, imkânlar ise hiç yoktu. Derneğin eli kolu da yasalar nedeniyle bağlandığı için hareket kabiliyeti yoktu. Aylarca süren bir çalışmadan sonra Türk Gastroenteroloji Vakfı hayata geçirildi (1996). Amacımız öncelikle Ulusal Gastroenteroloji Kongrelerini organize ederek katılımcı sayısını arttırmak ve kongrenin bilimsel seviyesini yükseltmekti. Kurulacak vakıf şirketinin de Derneğin dergisi Turkish Journal of Gastroenterology'nin (TJG) muntazam olarak çıkarılma işini üstlenmesi düşünüldü. Kongre katılım ücretleri, stant ücretleri, konaklama ücret-

leri düşük tutularak hem ilaç sektörüne destek olundu hem de amaçlanan hedeflere ulaşıldı. Katılımcı sayısı 1600'lere kadar çıktı. Bizim kongre düzenlemekteki yaklaşımımız ülkede bir devrim yarattı, tıp alanında çalışan tüm dernekler bizi örnek aldı. TJG'nin de Index-Medicus'a üye olması konusunda TGV şirketi elinden geleni yapmış, o dönemdeki zorlukları PTT'den özel hat kiralarak ve kendi "server" sistemini kurarak aşmış ve dergiyi "internet"e taşımıştır. Bu işler lafla, havanda su dövmekle yapılacak işler olsaydı biz zaten bu işe girişmezdik. İnternet ortamında yayınlanan bir derginin PubMed ve Science-Citation Index'e girmesi o zaman işleri daha da kolaylaştırıyordu.

Devletin desteği olmadan devletin bile yapamadığı işleri yapmak çok zor. Ülkemizde sırtını veya elini devlete ya da özel sektöre dayamış vakıfların hareket kabiliyeti daha yüksektir. Biz ise her şeyi tırnaklarımızla, alın teri, göz nuru, kalem gücüyle, bevin gücüyle varmak zorundayız.

TURKISH SOCIETY OF GASTROENTEROLOGY Türk Gastroenteroloji Derneği

Sayın

Türk Gastroenteroloji Derneği Genel Merkez Genel Kurul Doğal Üyesi,

1996

PRESIDENT

Prof. Dr. Ali Özden
Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi
Gastroenteroloji Bilim Dalı
Tel: 312-310333/2508
Faks: 312-4318040
Ankara-Türkiye

VICE-PRESIDENT

Assoc. Prof. Dr. Burhan Şahin
Türkiye Yüksek İhtisas Hastanesi
Gastroenteroloji Kliniği
Tel: 312-3103080
Faks: 312-4318040
Ankara-Türkiye

SECRETARY-GENERAL

Prof. Dr. Selahattin Ünal
Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi
Gastroenteroloji Bilim Dalı
Tel: 312-214085/5811
Faks: 312-4318040
Ankara-Türkiye

TREASURER

Assoc. Prof. Dr. Sedat Boyacıoğlu
Başkent Üniversitesi Tıp Fakültesi
İç Hastalıkları Anabilim-Gastroenteroloji
Bilim Dalı
Tel: 312-2126860
Faks: 312-4318040
Ankara-Türkiye

Prof. Dr. Abdülkadir Dökmeçi
Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi
Gastroenteroloji Bilim Dalı
Tel: 312-3103333
Faks: 312-4318040
Ankara-Türkiye

CORRESPONDENCE

Bayındır Sok. 17/7 06420 Kızılay
Ankara-Türkiye

P.K. 544 06420 Kızılay
Ankara-Türkiye

TEL: 90-312-4354373
FAX: 90-312-4318040

Türk Gastroenteroloji Derneği, kuruluşundan buyana ülkemizde gastroenterolojinin gelişiminde ve bilimsel düşüncenin yaygınlaşmasında önemli görevleri yerine getirmiştir. Aynı yönde çabalar bugün de devam etmektedir.

Demek çalışmalar halen yetersiz maddi kaynaklarla yürütüldüğünden, büyük anılar yapmak mümkün olamamaktadır. Bu nedenle çağcıl bir gelişimin sağlanabilmesi için aynı idealerin gerçekleşmesi yolunda işbirliği yapacak kardeş kuruluşlara gereksinim vardır. Böyle bir işbirliği, birçok zorluktan kolayca aşılmasını sağlayacaktır.

Derneğimiz halen ürettiği değerleri, yasal olarak mümkün olmadıgından, fatura keserek satamamaktadır. Bu nedenle de örneğin, dergimize abone olmak isteyen uluslararası kütüphanelerin abone olması mümkün olmamaktadır.

Ayrıca ilkbirli yıllarda yüksek teknoloji ürünlerinin pahalı olması sebebiyle hastane hizmetleri ve araştırma çalışmalarının devlet tarafından finanse edilmesi daha da yetersiz hale gelecektir. Bu nedenle gelecekte ülkemizde araştırma çalışmaları; bu amaçla kurulmuş vakıflar ve özel sektör tarafından yapılabilecektir. Bu saptamalar da kardeş kuruluşların bir an önce kurulmasını gündeme getirmektedir.

Demokrasinin en önemli ve demokrasiyel demokrasi yapan kuruluşları, sivil toplum örgütleridir. Önemli yıllarda bu kuruluşlara çok önemli sosyal görevler düşecektir. Çoğulcu bir toplum yaratılabilmek için bilim adamlarına da önemli görevler düşmektedir. Ülkemizde gelecek nesiller için bilimin adamlarına da önemli işler vardır. Gelecek kuşaklara daha iyi bir dünya hazırlamak da bilizlerin görevidir. Bu anlayış içinde yeni atılanın gerçekleştirilebilmek için Türk Hepato-Gastroenteroloji Vakfı'nın kurulması gerektiğine inanıyoruz.

Türk Gastroenteroloji ailesi dünyanın en küçük gastroenteroloji topluluğundan birisidir. Bu girişimde tüm aile üyelerinin katkılarını bekliyoruz. Vakıf kurma çalışmaları için üyelerimizden Dr. Burhan Kayhan, Dr. Kadir Bahar, Dr. Sedat Boyacıoğlu, Dr. Selahattin Ünal ve Dr. Çağlar Baysal görevlendirilmiş bulunmaktadır.

Vakfa üye olmak isteyen sayın meslektaşlarımızın 10.000.000 TL.'sini aşağıda belirtilen ödeme planına göre banka hesap numarasına yatırmaları gerekmektedir. Türk gastroenterolojisine büyük bir dinamizm kazandıracağını umduğumuz bu girişime katkılarını esirgemeyeceğimizi umuyoruz.

Saygılarımızla,

Prof. Dr. Ali Özden
Türk Gastroenteroloji Derneği
Genel Başkanı

Prof. Dr. Selahattin Ünal
Türk Gastroenteroloji Derneği
Genel Sekreteri

Ödeme planı

1. Taksit: 3.000.000 TL. 15 Eylül
2. Taksit: 3.000.000 TL. 15 Ekim
3. Taksit: 4.000.000 TL. 15 Kasım

Banka hesap no:

Yapı ve Kredi Bankası 075-0 İtfaiye meydanı şubesi,
Müşteri No: 1301993
Hesap No: 0207451-6

O dönemde (1995-97) Türk Gastroenteroloji Derneği başkanı olduğum için vâkıfın kurulma ve çalıştırılması işini başka arkadaşların yapmasının daha uygun olduğunu düşünerek ekteki mektubu (Resim -1) o zamanki tüm üyelerimize gönderdik. Vakıf çalışmaları için Burhan Kayhan, Kadir Bahar, Sedat Boyacıoğlu, Selahattin Ünal görevlendirildi ve bu mektupla duyuruldu. Aylar geçtiği halde her hangi bir hareket izlenmediği için harekete geçtik. Kaynak yaratarak ayrıca üyelerimizin de desteği ile gerekli tüm işlem ve sorumluluklar yerine getirilerek çalışmalar başarı ile tamamlandı.

Türk Gastroenteroloji Vakfı (TGV) 11.04.1996 gün ve E:1996/20 K:1996/218 sayılı mahkeme kararı ile tescil edildi. 2 Mayıs 1996'da da kuruluşumuz Resmi Gazetede ilan edildi.

3.7.1996 günü geçici yönetimin yerine yeni yönetim kurulu seçimi yapıldı. Burhan Şahin (Başkan), Selahattin Ünal (İkinci Başkan), Bülent Sivri (Genel Sekreter), Kadir Bahar (Muhasip), Ali Özden (Üye). Yönetimdeki arkadaşlardan bir hareket çıkmayınca, yaprak ta kımıldamayınca "Ne oluyor?" dedim, bir arkadaş istifa etti. Durumdan vazife çıkarak arkadaşların da desteği ile alacakaranlıkta yola çıktık. O dönemde iş benim üstüme yıkılsa da, ihale edilse de arkadaşlar tam desteklerini vermişlerdir. Ama benim tükenmeyen hayallerim onları korkuttu. Bana "ne beklentin var" diye soranlar da oldu, ben de "devrimcinin tek beklentisi vardır, o da insanlığın hayallerinin gerçek olmasıdır" diye cevapladım.

Gönüllü kuruluşlar para kazanma amaçlı örgütler değildir. Kaynak elde etmek için ne ilaç firmalarını, ne şirketleri ne devleti, ne belediyeleri, ne de müteahhitleri tehdit eden ya da onlara baskı yapan kuruluşlar asla değildir.

Türkiye'deki gönüllü kuruluşların kaynak yaratmak için uyguladıkları yöntemler gerçekten etik dışıdır. Hekim-ilâç firması, dernek-vakıf-ilâç firması ilişkileri gerçekten felakettir. Biz yıllardır bu alanda etik nasıl çalışılır onu öğretmeye çalışıyoruz. Biz zaten TGV'yi üç önemli hizmet için kurmuştuk;

1. Ulusal Gastroenteroloji Kongresini etik bir şekilde yapmak. Katılımcıya tüm olanakların sunulması ve ilâç firmalarına her türlü kolaylığın gösterilmesi.

“İhanetle devam edersen bugün dünden, yarın da bugünden daha kötü olacaktır. Dünün kiniyle, nefretiyle, bilgileriyle bugünü yönetemezsiniz, bugünü dünün tecrübeleri ve bugünün bilgileriyle yönetebilirsiniz. Bilgi olmadan yönetim, bilim olmadan aydınlanma olmaz.”

2. Katılımcı sayısını arttırmak.
3. TJG dergisini Pub-Med, Science Citation Index’e taşımak.

Biz bu üç amacımızı da gerçekleştirdik. TGV 17 yıl TJG’yi sırtında taşıdı. Bazıları haklı olarak dernek gitti, TJG gitti, TGV’yi artık kapatma zamanı geldi diyorlar. Bu yaklaşım bilime ters düşer. Gerçekten korkarak, kaçarak bir yere varılamaz. TGV devletin, özel sektörün, başka gönüllü kuruluşların gerçekleştiremediği projeleri gerçekleştirmiştir. Bundan sonra da TGV yeni projeler yapıp bu ülkeye hizmete devam edebilir. Yeni yönetim ve onu izleyen yönetimler kış uykusuna yatarlarsa veya uyutulurlarsa TGV kapanır. Yaptıklarımızın kaynağı bizim inanç ve düşün sistemimizdir. Bizim şimdiye kadar gerçekleştirdiğimiz bazı projeler şunlardır;

1. Genç gastroenterologların bilgi-görgü-becerisini arttırmak ve araştırma yapmalarına fırsat yaratmak için yurt dışı burslar vermek: 18 kişiye ABD bursu, 8 kişiye Avrupa bursu, 6 kişiye Güney Kore bursu, 3 kişiye Japonya bursu verildi.
2. Türkçe konuşan ülkelerden ülkemize gastroenteroloji eğitimi için gelenlerden 8’ine burs verildi. Ayrıca tıp fakültesi öğrencilerine de burs verilmiştir.
3. TGV TJG’yi 17 yıl sırtında taşıdı. TJG’nin Science Citation Index’e girebilmesi için yapılan ön çalışmalar için milyarlarca lira harcadı. Derginin yayın hayatında kalması için kurulan alt yapıyı yıkmak için, Türk Gastroenteroloji Derneği kararlı olduğundan, Dernek dergiyi TGV’den alarak özel bir şirkete vermiştir. Onların amacı TJG’yi yaratan TGV’yi yok etmektir. Bunu açıkça ifade etmekten çekinmemektedirler. Onlar da kendilerini zamanla daha iyi tanıyacaklardır. Dünyanın en zor işi yoktan yaratmaktır, yıkmak ise en kolay işidir. Bazısı işin kolayını, bazıları da zorunu sever. Bir zamanlar TJG’yi yok etmeye çalışanların şimdi sahiplenmeye çalışmaları çok güzel, TJG artık tehdit altında değildir.

4. TJG, Güncel Gastroenteroloji, Endoskopi, Akademik Gastroenteroloji dergilerini Türkiye’deki tüm tıp fakültesi kütüphanelerine, hekimlere ücretsiz olarak ulaştırdık. Devletin bugüne dek bu konuda 5 kuruş desteği olmamıştır. Bizim amacımız bilimin gelişmesi, bilginin paylaşılması, yayılması olduğundan çabalarımıza destek olunmamıştır.
5. TGV’nin yaptığı kongre ve toplantılarda tek amacı; katılımı ve bilimsel düzeyi en yüksek seviyeye çıkarmak olmuştur.
6. Türkiye’de probiyotik kavramı gündeme getirilerek, konunun hekimlerimiz tarafından kavranması için sayısız toplantı yapılmıştır. Konuyla ilgili olarak TGV iki kitap yayınlayarak konunun gündemde kalmasını sağlamıştır.
7. 25 yıldır *Helicobacter pylori* (Hp) konusunda yaptığımız araştırma sonuçlarını özellikle birinci basamakta çalışan hekimlerimizle ülke genelinde paylaştık. Konuyla ilgili olarak sayısız makale ve kitap yazarak hekimlerin ilgilerini mide hastalıkları üzerine çekmeye çalıştık. Birinci basamakta çalışan hekimlerimizin ayağına giderek güncel bilgileri paylaşmak için bilimsel toplantılar düzenledik. On binlerce hekimimiz güncel bilgilerle donanımlı hale gelerek edindiği bilgilerini mide hastalıkları tedavisinde kullandılar. Çünkü doğruların bugün yanlış olduğunu, bugünkü doğrunun da ne olduğunu kavrayan hekimlerimiz özellikle Hp eradikasyonunda başarılı olmanın yollarını da öğrendiler. Biz Hp konusunda yaptığımız çalışmaları Avustralya’lı Profesör Terr Bolin’e Türkiye’yi ziyareti esnasında (1995) anlattığımız zaman, sizin yaptığınızı Avustralya hükümeti yapamadı dedi.
8. Anadolu’nun ve Trakya’nın her yerinde birinci basamakta çalışan hekimlerimizin bilgilenmesi için yaptığımız bilimsel toplantılar 1996 yılından beri devam etmektedir. Onları ayağına çağırarak yerine biz onların ayağına giderek dünyada benzeri olmayan bir projeyi yaşama geçirmenin

yanı sıra başarıyla da sürdürmekteyiz. Bu proje sayesinde hekimlerimiz Dispepsi olgularında *Hp* eradikasyonu yapmaları gerektiğini öğrenerek gereğini yapmışlardır. Böylece bu olgularda peptik ülser, MALToma, mide Ca görülme riskini asgariye indirmişlerdir. Güncel Gastroenteroloji toplantıları adı altında gerçekleştirdiğimiz bu toplantıları artık “Gezgin Akademi-Güncel Gastroenteroloji Toplantıları” adıyla yapmaktayız. Bu çabalarla ülkemizde mide hastalıkları önlenabilir ve tedavi edilebilir hale geldi. Bu konudaki farklı yaklaşımların da gündemden düşmesi için ömrümüzü tükettik.

9. TGV’nin en önemli amaçlarından biri de Türk dilinin bilim dili olması için yapılan çalışmaları desteklemektir. Bu nedenle yayımladığı dergilerin yanı sıra tıp kitapları da yayınlanmaktadır. TGV yayınlarını, Türkçe konuşan ülkelere de göndermektedir.
10. Türkçe konuşan ülkelerde tıbbi toplantıları düzenlemenin yanı sıra o ülkelere eğitim için Türkiye’ye gelen genç hekimlere maddi destek verilmiştir.
11. Türkiye’deki gastroenterologları Türki Cumhuriyetlere götürerek o ülkeleri görmelerine ve o ülkelerle işbirliği yapabilmeleri için mevcut koşulları değerlendirmelerine fırsat yarattık. Türki Cumhuriyetlerdeki bilim adamlarını ülkemize çağırarak bilimsel kongrelere katılımlarını sağladık.
12. Devlete vergi veriyoruz, bir çok çalışanımız var, onlara etmek sağlıyoruz.
13. Bizim yaptıklarımızı izleyerek bir şeyler yapmaya çalışanlara örnek oluyoruz.

Şimdi gelelim yapamadığımız, gerçekleştiremediğimiz işlere;

Biz yaptıklarımızla olduğu kadar yapamadıklarımızla da bize karşı tavrı insanlar yarattık. Ben sürekli devrim ve değişimden yanayım. Bilimde her gün devrim yaşandığı için bayılıyorum. Gelecekte var olmanın yolu bilimden geçmektedir. Gelecekte aşağılanmak istemiyorsan, insan muamelesi görmek istiyorsan bilime inanacaksın ve sürekli devrimden yana olacaksın. Ortaçağ bilgileri ile bugünü algılamak, bugünün sorunlarını çözmek mümkün değildir. Eskiden okuma-yazma bilen çok az olduğundan okuma-yazma bilmeyenlere cahil denirdi. Bu bugün için doğru değildir. Cahil; doğayı anla-

makta, algılamakta sıkıntısı olan, dünyamızda olup bitenlerin farkında olmayan, duyarsızlaşmış, aymaz kişidir. Bu cahiller yani çağımızın cahilleri üniversite mezunlarından ve akademisyenlerden çıkmaktadır. Bunlar toplumu uyutan, yalanı doğru gibi algılatan cahillerdir.

Siyasetçilerin ve din tacirlerinin üniversitelerde cirit attığı bir ülkede elbette ki bilimin başına her türlü felaket gelir. Biz yaptığımız tüm çalışmalarda bilimden yana olduğumuzu ortaya koymayı bir görev bildik. Çünkü çağımızın ürettiği bilgilerden habersiz olanlar ya da anlamakta sıkıntısı olanlar bu çağın sorunlarını ortaçağ bilgileriyle çözmeye çalışmaktadırlar. Bu çağın bilgileriyle donanımlı hale gelmemiş insanlar elbette ki cahil değil kara cahildir. Bunlar üniversitelerde ve görsel medyada gün geçtikçe bakteri gibi çoğalmaktadırlar. Medyada millete akıl vermeye soyunan insanların bilimsel değerlendirmeden geçirilmesi gerekir. Yoksa hısım, akraba, dost, komşu canlı medyada akıl hocalığına soyunacaktır. Bilimden teknolojiye habersiz insanların TV’de toplumu yanlış yönlendirdiği açıktır ve bu suçtur. Bilim ürettiği bilgi ile teknolojiyi uçururken teknoloji de bilimin gelişimini uyarmaktadır.

Bu ülkede büyük bir devlet adamımız şöyle dedi; “Müslüman ülkelerde mucit çıkmaz, biz ara eleman yetiştirmeye gayret etmeliyiz” doğru söyledi çünkü özgürleşmemiş ülkelerde eğitim eğitime, okul okula, üniversite üniversiteye benzemez. Özgür olmayan insanlar ülkesi bilime vatan olamaz. Özgürlük yoksa bilim de yoktur. Özgürleşmenin yolu bilimden geçer. Bu nedenle bilimden yana tavrı koyanlar tarihi yürüyüşe hazır olmalıdırlar.

Bu ülke yaklaşık 70 yıldır karanlık bir dönem yaşamaktadır. Bilimin aydınlığı değil doğmaların karanlığı tercih edilmiştir. Biz neler gördük neler; memur demokrasisi, muhtar demokrasisi, kabzımal demokrasisi, imam demokrasisi, müteahhit demokrasisi, para-pul demokrasisi, çal-çırp demokrasisi, sonra da yıkıcılar, yok ediciler demokrasisi, bunların hepsi bilim karşıtı demokrasilerdir. Her gün demokrasinin bilimin şemsiyesi altında gelişeceğini düşündük.

Bu ülkeyi ayakta tutmaya çalışanlar, bir avuç bilimden yana tavrı insandır. Bu gemiyi onlar yüzdürmektedir. Yoksa lafla hiçbir şey yapılamaz. Bilimden yana olan bu insanlar olmazsa gemi gün ağarmadan batar. Hak yok, ödev yok, adalet yok, millet uykuda, demokrasi de yok.

Ne acıdır ki okumuşlar uyuklayarak seyreliyorlar. Onlar ken-

dilerini düşünüyorlar, yaratmanın peşinde değiller, hazır konmanın, yandaş olmanın peşindeler. Dün hekimlerin ve üniversitelerin saygınlığı ayaklar altına alınmıştı, şimdi de ülkenin saygınlığı ayaklar altında.

Artık yeter seyretmeyin bu ülkeye son hizmet şansını yitirmek istemiyorsanız aynaya bakın kendinizle tanış olun.

Yapamadıklarımız;

1. Ankara'da, İstanbul'da, İzmir'de uluslararası standartlara sahip araştırma merkezleri kurmayı amaçlıyorduk. Bilim gözlemlerle, deneylerle bilgi üretebilir. Bilimde ileri gitmiş ülkeler temel bilimlerde hızla ilerlerken biz olup biteni anlamakta sıkıntı çekiyoruz. Çünkü anlamıyoruz, bu nedenle de önemsiz ve küçük görüyoruz. Bilimden korkuyoruz inanç sistemimizi rahatsız eder diye. Maalesef bunu gerçekleştiremedik nedenini hepimiz biliyorsunuz, "o araştırma yapamıyorsa kimse yapmayacaktır anlayışı". Gelecek kuşakların bir gün bu merkezleri açacağına olan inancım tamdır.
2. Türkçe konuşan ülkeler topluluğunu bilim şemsiyesi altında toplayıp müşterek projeler gerçekleştirmek, yaptığımız her projede onların da yer almasını sağlamak. Yani dilde birlik, işte birlik, düşüncede birlik hedefimiz. Bu konuda da başarısız olduk, nedeni de Non-Profit Organization kavramının ne olduğunu algılayamayan yaklaşımlar.
3. Bu büyük bir hayaldi ama gerçekleşmesi o kadar da zor değildi. Birkaç kişiye açıldım önce, akılları durdu bir daha da çalışmadı. Bu ülkede yüzlerce üniversite kuruyorsun, işler çağcıl yürüyeceğine çağ dışı yürüyor yani devletine doğru dürist bürokrat bile yetiştiremiyorlar. Halk zaten okumuşu, çağdaşlaşmış dışlıyor. Ne diye mi? İnancsız diye. Çünkü halk çok inancılı, kendini kandırınca başkasını da kandıracağını sanıyorlar. Üniversite topluluğu, şehirle kader birliği yaparsa yüceliyor, yoksa üniversite olmaktan çıkıyor. Üniversitenin yapılması bilimseldir, çağcıldır. Buna halk ve şehir ayak uydurmak durumundadır. Yoksa orada bilim yapılamaz. Halk özgürlükten yana değilse, şehir özgürlüğü tolere edemiyorsa orada üniversite nasıl özgür

Ne felaket yaşıyorsak arkasında da, önünde de, altında da, üstünde de kapkara cehalet var. Az gittik, uz gittik, nedense yolda kaldık.

olabilir? Özgür olmayan üniversite de üniversite olmaz. Bu nedenle üniversitelerimize pusula görevi yapabilecek, yurt dışındaki üniversiteler yapıların kurulmasını gündeme taşımayı hayal ettik. Boston, New York, San Francisco, Londra, Cambridge, Liverpool, Paris, Lyon, Berlin, Münih, Roma'daki gibi, uluslararası standartlarda, ülkelerin yasaları ve imkânlarıyla, neden dünyanın en iyi üniversitelerini kuramayalım? Oradaki üniversiteler elbette ki buradaki kafa ile olamaz, onun için o ülkelerdeki en iyi bilim adamlarının katkı, destek ve öncülükleriyle gerçekleştirebilir. Bu konu gönüllü kuruluşların gündeminde olmalıdır. Bu konuda bilim tutkunu hümanist insanların bir araya gelmesi gerekiyor. Bu ülkenin gücünün bunu gerçekleştirebileceğine ben inanıyorum. Para eğitime yarar. Bizim insanımız isterse karanlığı yıkabilir yeter ki güvensin. Bu proje de gelecekte kesinlikle gerçekleşecektir.

Fuzuli diyor ki "Söylesem faydası yok, susam gönül razı değil" ben de diyorum ki "Yazsam okuyan yok, yazmasam anlayan yok".

Bu toplumda "gönüllü kuruluş" kültürü oluşmamıştır. Bu nedenle gönül birliği olan insanlar bir araya gelirse zaman içinde bu kültür gelişebilir. Bu toplumda kişisel çıkarlara bağlı ilişkiler süratle gerçekleştirilebilmektedir. Bu toplumda muhafazakâr kesim gönüllü kuruluşlarda daha başarılı çünkü onlar cennetin anahtarının peşinde. Bilimden yana tavırlı

olması gerekenler ise olup bitenin farkında değiller, yani cahiller ve kişisel çıkarlarının peşindedirler.

Bir toplumda herkesin fedakârlıkta bulunacağını düşünmek ve böyle bir beklentide bulunmak yanlıştır. Ama bu özveriye ortaya koyan insanlara karşı tavır koyup biz yapmıyoruz siz de yapmayın demek etik değil. Ben ülkenin çağdaş çizgide olan insan gücünün bu ülkeyi ayakta tutan ve ülkenin saygınlığını devam ettiren kaynak olduğuna inanıyorum. Bu kesimin isterse dünyada ses getirecek Türk evrimini yaratabileceğine inanıyorum. Evet, artık bizden öğrenin diyebilirler. Onların maddi olanaklarını da ortaya koyabileceklerine inanıyorum. Hala başkası yapsın bizde geçiniriz anlayışı yanlış ve tehlikelidir.

“Tüm felaketlerin sorumlusu cehalettir, asla kader değildir. Toplamlar kaderlerini kendileri yazar. Akademik cehalet felaketlerin kaynağı olmuştur. Cehaletin yarattığı akıl durgunluğu sendromu ivedilikle tedavi edilmelidir. Bu kronik hastalığın tedavisi vardır. Aynı peptik ülser hastalığı gibi tedavi edilmelidir.”

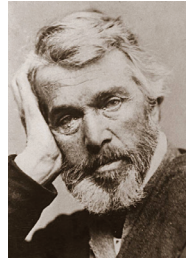
Bu ülkede doğa için, insanlık için, bilim için gereken her türlü maddi-manevi desteği vermiş iş adamlarımız, varlıklı ailelerimiz vardır. Bunlar halkın da desteğini alarak yurtdışında üniversite açmak için vakıf, kooperatif, şirket gibi kurumları yaşama geçirebilirler. Farkındalık önemlidir, mevcut yapı gerekli aydınlanmayı sağlayamamaktadır.

Bu ülkede hakkı, hukuku yenen insanımıza hizmet için kendini feda eden hekimlerimiz ve bilim adamlarımız isterlerse bu ülkede her şeyi gerçekleştirebilirler. Özellikle bilime tutkulu iş adamlarımızın bilimden yana tavır koymaları tüm sorunların aşılmasına öncülük edebilir.

*İlim kültür deryasına dalalım
Çevremize bakıp ibret alalım
Kendi yaramıza derman bulalım
Hepimiz bu yurdun evlatlarıyız
Vatan bizim, ülke bizim, el bizim
Emin ol her çalışan kol bizim
Ay yıldızlı bayrak bizim
Söyle Veysel öğrenerek överek
Aşık Veysel*

KAYNAKLAR

1. Özden A. Dünyada Gastroenterolojinin Yaşama Geçmesi. Özden A. Edt. In: Türkiye’de Gastroenterolojinin Doğuşu. TGV Yayınları. 2009; 136-8.
2. www.hopkinsmedicine.org
3. http://tr.wikipedia.org/wiki/T%C3%BCrkiye'deki_%C3%BCniversite-ler_listesi
4. http://www.statisticbrain.com/college-enrollment-statistics/
5. http://data.foundationcenter.org/#/foudations/subject:all/all/total/list/2011
6. http://www.virginia.edu/foundationrelations/definitions.html
7. TGV 2013 Genel Kurul Çalışma Raporu
8. İşeri A. Amerikan Vakıfları Üzerine Bir İnceleme.
9. http://en.wikipedia.org/wiki/Foundation_(United_States_law)
10. http://en.wikipedia.org/wiki/Private_foundation_(United_States)
11. http://www.hekimpostasi.org.tr/2012/04/02/gelismis-ulkeler-ve-turkiyede-sivil-toplum-orgutlenmesi/
12. Başbakanlık Vakıflar Genel Müdürlüğü İstatistiki Verileri www.vgm.org.tr
13. İçişleri Bakanlığı Dernekler Dairesi Başkanlığı İstatistiki Verileri http://www.dernekler.gov.tr/

**THOMAS CARLYLE
(1795-1881)**

Her yeni fikir, başlangıçta diğerleri arasında azınlıkta kalır.